

Частина перша

УСІ ЗНИКЛІ ДІВЧАТА

1

Четвер, 7 : 55

Вона сидить на автобусній зупинці, перевіряючи вподобання у своїй інстаграмній стрічці, і навіть не помічає чоловіка з пістолетом, аж доки він не наближається до неї майже впритул.

Можна було б кинути шкільну сумку й побігти болотами. Вона спритна тринадцятилітка і знає всі болота й дюни острова Плам¹. З моря встає легенький ранковий туман, а чоловік високий і незграбний. Він нервуватиме через переслідування й не зможе впіймати її, а тоді о восьмій приїде шкільний автобус.

Усе це промайнуло в її голові за секунду.

Тепер чоловік стоїть простісінько перед нею. Він натягнув чорну лижну маску і націлився пістолетом їй у груди. Вона ковтає повітря і впускає телефон. Це точно не жарт чи розіграш. Зараз листопад. Гелловін був тиждень тому.

— Знаєш, що це таке? — запитує чоловік.

— Пістолет, — відповідає Кайлі.

— Це пістолет, націлений тобі в серце. Якщо закришиш, чинитимеш опір чи спробуєш утекти, я тебе застрелю. Зрозуміла?

Вона киває.

— Гаразд. Добре. Спокійно. Надягни пов'язку на очі. Те, що робитиме в наступні двадцять чотири години твоя мати, визначить, житимеш ти чи ні. І якщо... якщо ми тебе відпустимо, нам не хотілося б, аби ти змогла нас ідентифікувати.

Тремтячи, Кайлі надіває підбиту еластичну пов'язку.

¹ Острів у штаті Массачусетс.

До неї під'їжджає машина. Відчиняються дверцята.

— Залазь. Обережно з головою, — наказує чоловік.

Вона навпомацки сідає в машину. За нею зачиняються дверцята. Її думки несамовито кружляють. Вона знає, що не мала б сидати. Так дівчата і зникають. Так дівчата зникають щодня. Якщо сядеш у машину, все скінчено. Якщо сядеш у машину, зникнеш назавжди. Ти не сідаєш у машину, а розвертаєшся і біжиш, біжиш, біжиш.

Занадто пізно.

— Пристебни їй пасок, — каже жіночий голос на передньому сидінні.

Кайлі починає плакати під пов'язкою.

Чоловік залізає на заднє сидіння поруч із нею й пристібає її пасок безпеки.

— Будь ласка, просто зберігай спокій, Кайлі. Ми справді не хочемо нашкодити тобі, — каже він.

— Це, мабуть, якась помилка, — озивається дівчинка. — У мами немає грошей. Вона вийде на нову роботу аж у...

— Накажи їй заткаться! — кидає з переднього сидіння жінка.

— Йдеться не про гроші, Кайлі, — пояснює чоловік. — Послухай, просто помовч, окей?

Машина рвучко рушає, розвертаючись на піску та гравії. Жінка невпинно пришвидшується, змінюючи передачі.

Кайлі прислухається, як машина їде мостом з острова Плам, і здригається, почувши сухотне гуркотіння шкільного автобуса, який минає їх.

— Пригальмууй, — каже чоловік.

У дверцятах клацає автоматичний замок, і Кайлі проклинає себе за те, що не скористалася нагодою. Вона могла б відстібнути пасок, відчинити дверцята, викотитися. Її починає накривати сліпою панікою.

— Чому ви це робите? — скавчить вона.

— Нічого їй не кажи. Скажи заткнути на фіг пашеку, — відповідає жінка.

— Ти мусиш мовчати, Кайлі, — нагадує чоловік.

Машина, мабуть, мчить уздовж Вотер-стріт поблизу Ньюбері-порта. Кайлі змушує себе дихати глибше. Вдих-видих, вдих-видих,

як навчали її шкільні консультанти на уроках усвідомленості. Вона знає, як вижити: слід залишатися спостережливою і терплячою. Вона навчається у восьмому класі за прискореною програмою. Усі кажуть, що вона розумна. Вона мусить бути врівноваженою, помічати різні речі та користуватися нагодами, якщо вони з'являються.

Дівчина в Австрії вижила, і та з Клівленда. А ще вона бачила в «Доброго ранку, Америко» інтерв'ю дівчини-мормонки, котру викрали, коли їй було чотирнадцять. Усі вони вижили. Їм пощастило, та, мабуть, справа тут не лише в цьому.

Вона ковтає чергову хвилю жаху, який мало не душить. Кайлі чує, що машина їде мостом на шосе 1 у Ньюберіпорті. Вони перетинають річку Меррімак у напрямку Нью-Гемпширу.

— Не жени так, — бурмоче чоловік, і машина пригальмовує на кілька хвилин, а потім поступово починає пришвидшуватись знову.

Кайлі думає про маму. Вона поїхала сьогодні вранці до Бостона на зустріч із онкологом. Її бідолашна мама, це просто...

— О Господи, — несподівано налякано каже жінка за кермом.

— Що сталося? — перепитує чоловік.

— Ми щойно проїхали повз патрульну машину.

— Усе гаразд. Я думаю, ти в... ні, о Боже, його фари наближаються! — помічає чоловік. — Він наказує тобі з'їхати на узбіччя. Ти їхала занадто швидко! Мусиш зупинитися.

— Я знаю, — озивається жінка.

— Усе буде окей. Поки що ніхто не повідомив про крадіжку машини. Вона тижнями стояла в Бостоні на тому боці вулиці.

— Проблема не в машині, проблема в *ній*. Дай мені пістолет.

— Що ти збираєшся робити?

— А що ми можемо зробити?

— Відбрехатися, — наполягає чоловік.

— З викраденою дівчинкою в пов'язці на задньому сидінні?

— Вона нічого не казатиме. Так, Кайлі?

— Так, обіцяю, — скиглить дівчинка.

— Скажи їй мовчати. Зніми з неї ту штуку і накажи опустити голову й дивитися вниз, — командує жінка.

— Міцно заплющ очі. Жодного звуку, — попереджає чоловік, знімаючи пов'язку й нагинаючи голову Кайлі донизу.

Жінка з'їжджає на узбіччя, а поліційна машина, ймовірно, зупиняється позаду неї. Схоже, жінка розглядає полісмена у дзеркало заднього огляду.

— Він записує номер у блокнот. Напевно, ще й по радіо передав, — каже вона.

— Це нормально. Поговори з ним. Усе буде як слід.

— У всіх цих патрульних автівках є відеореєстратори, правда?

— Не знаю.

— Вони шукатимуть цю машину. І трьох людей. Нам доведеться заховати її в сараї. Можливо, на кілька років.

— Не реагуй занадто гостро. Він просто випише тобі штраф за перевищення швидкості.

Кайлі чує, як скриплять черевики патрульного, коли він виходить зі своєї машини і йде до них. Чує, як жінка опускає біля себе скло.

— О Господи, — шепоче водійка, коли патрульний наближається.

Черевики патрульного скриплять біля вічиненого вікна.

— Якись проблеми, офіцере? — запитує жінка.

— Мем, ви знаєте, з якою швидкістю їхали? — цікавиться патрульний.

— Ні, — каже вона.

— Я засік вас на швидкості вісімдесят чотири. А тут шкільна зона з обмеженням сорок. Здогадуюсь, що знак ви не бачили?

— Ні. Я не знала, що поблизу школа.

— Там кілька знаків, мем.

— Перепрошую. Просто їх не побачила.

— Я мушу перевірити ваші...

Патрульний починає і змовкає. Кайлі знає, що він дивиться на неї. Вона тремтить усім тілом.

— Сер, це ваша донька сидить біля вас? — запитує патрульний.

— Так, — озивається чоловік.

— Міс, чи не могли б ви, будь ласка, показати мені своє обличчя?

Кайлі підводить голову, але очей не розплющує. Вона ще тремтить. Патрульний побачив, що щось не так. Минає пів секунди, щоб коп, Кайлі, жінка і чоловік вирішили, що робити далі.

Жінка гарчить, а потім лунає один-єдиний постріл.

2

Четвер, 8:35

Це мав бути пересічний візит до онколога. Щопіврічна перевірка, щоб переконатися, що все гаразд і її рак грудей досі на стадії ремісії. Рейчел сказала Кайлі не хвилюватись, адже вона почувається чудово і все майже напевно як слід.

Звичайно, потайки вона здогадується, що все може бути не як слід. Спочатку візит було заплановано на вівторок перед Днем подяки, але вона здала минулого тижня кров на аналіз до лабораторії, і, побачивши її результати, докторка Рід попросила Рейчел приїхати сьогодні. Щонайшвидше. Докторка Рід сувора, врівноважена, незворушна жінка родом із Нової Шотландії¹, вона не з тих, хто зарано панікує.

Рейчел намагається не думати про це, їдучи на південь автомагістраллю I-95.

Який сенс непокоїтись? Вона нічого не знає. Може, докторка Рід їде додому на День подяки і перенесла всі свої зустрічі.

Рейчел не почувається хворою. Правду кажучи, так добре вона не почувалася вже кілька років. Певний час вона вважала себе улюбленицею невдачі. Але все змінилося. Розлучення вже позаду. Вона пише лекції з філософії, готуючись вийти на нову роботу в січні. Волосся після хіміотерапії здебільшого відросло, сили повернулись, і вона почала набирати вагу. Торішні психологічні негаразди минулися. Тепер вона знов організована жінка, як тоді, коли все контролювала й працювала на двох роботах, аби Марті мав змогу отримати диплом юриста і вони могли купити собі будинок на острові Плам.

Її усього тридцять п'ять. Ціле життя попереду. «Постукай по дереву», — думає Рейчел і поплескує зелений шматочок приладової панелі, що, як вона сподівається, зроблений з дерева, але насправді, як вона підозрює, пластмасовий. У загадковому безладі багажника «вольво-240» є старий дубовий ціпок, але немає сенсу ризикувати життям і здоров'ям, тягнучись до нього назад.

¹ Провінція Канади, розташована на південно-східному узбережжі країни.